

דף יא.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ד ה"ג

עין משפט א. ב. ג. ד.

הַמְפָּרִישׁ מַעוֹת לְנִזְיוֹתוֹ הָאָסוּר לְהֵנוֹת בְּהֶן וְאִם נֶהְנֶה לֹא
מַעַל מִפְּנֵי שֶׁהֶן רְאוּיִן לָבוֹא כָּלָם שְׁלָמִים וְאִין בְּשִׁלְמִים
מְעִילָה אֶלָּא בְּאִימוּרֵיהֶן אַחַר זְרִיקַת דָּמִים. מִת יִפְלוּ

ה. כסף משנה המפריש מעות לנזירותו וכו' עד ומועלין בהם. משנה בפ"ג דמעילה (דף י"א) המפריש מעות לנזירותו לא נהנים ולא מועלים מפני שהם ראויים לבא כולם שלמים מת והיו לו מעות סתומים יפלו לנדבה מעות מפורשים דמי חטאת ילכו לים המלח וכו' דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהם. ופי' רש"י המפריש מעות ולא פירש אלו לחטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים לא נהנים ולא מועלים בכל אותם מעות מפני שהם ראויים להביא כולם שלמים כלומר דבכל מנה ומנה מצינן למימר זה הפריש לשלמים ושלמים קדשים קלים נינהו ואין בהם מעילה וכו'. ומ"ט אזיל לקולא דאי אמרת נימא דכולם ראויים להביא עולה ואיכא מעילה בכלהו מכל מקום דמי שלמים איכא בינייהו דאינם בני מעילה ואי מייתי עלייהו קרבן מעילה אשתכח דקא מייתי חולין לעזרה הלכך לקולא דלא נהנין ולא מועלין. מעות סתומים דלא פריש יפלו לנדבה דהלכה היא בנזיר דמי חטאת ילכו לים המלח דחטאת שמתו בעליה היא. דמי עולה יביאו עולה דדורון בעלמא היא דלאו לכפרה אתיא. וכתבו התוס' מפני שהם ראויים לבא כולם שלמים דכיון דלא פירש אם ירצה יביא כל המעות לשלמים. ובפרק רביעי דנזיר (דף כ"ד כ"ה) אהא דתנן היו לו מעות סתומים יפלו לנדבה פריך והלא דמי חטאת מעורבים בהם אמר ר"י הלכה היא בנזיר, ופירשו רש"י והתוספות הלכה למשה מסיני הוא דסתומים יפלו לנדבה אף על פי שדמי חטאת מעורבים בהם: אמר אלו לחטאתי והשאר וכו' עד ואם מת יפלו לנדבה וכו' ומועלים בהם. תוספתא פירקא קמא דמעילה אלא שיש בה קצת טעות סופר ואיתא בפרק ד' דנזיר כלשון רבינו. ואיכא למידק למה מועלין בשאר בכולן והלא סתומים הם ומ"ש ממה שנתבאר בסמוך דסתומים אין מועלין בהם, וכתבו התוס' דמיירי במת דליכא למימר ביה מימליך ומייתי שלמים וכ"כ בתוספתא פירקא קמא דמעילה ועוד דשאני הכא שאמר והשאר לשאר נזירותי משמע דלכל הנשאר עליו קאמר ועוד שכיון שהתחיל לפרש השאר נמי הווי כמפרש שכל חיובו מביא במעות אלו. ומה שכתב הפריש מעות ואמר אלו לחטאתי וכו' ומועלין במקצתן. יש לתמוה ודלמא אותו מקצת מאשר ייחד לשלמים ואין בו מעילה ולא יביא קרבן מעילה מספק דילמא מייתי חולין בעזרה כדאמרינן לעיל בסמוך. ותירץ הר"י קורקוס ז"ל דאפשר דמקצתן דקאמר היינו כשהם יותר מדמי שלמים אי נמי שכיון שנתערבו בכל זוז יש בו חטאת ועולה ושלמים. והראשון נראה יותר:

לְנִדְבָהּ. הָיוּ מְפָרְשִׁים דְּמֵי חֲטָאת יִלְכוּ לַיָּם הַמֶּלֶח וְלֹא
 נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. דְּמֵי עוֹלָה יָבִיאוּ עוֹלָה וּמוֹעֲלִין בָּהֶן.
 אָמַר אֱלוֹהִים לְחֲטָאתִי וְהִשָּׂאָר לְנִזְרוֹתַי אִם נִהְנָה בְּכָל
 הַשָּׂאָר מֵעַל נִהְנָה בְּמִקְצָתוֹ לֹא מֵעַל. וְכֵן אִם אָמַר אֱלוֹהִים
 לְעוֹלָתִי וְהִשָּׂאָר לְנִזְרוֹתַי וְנִהְנָה בְּכָל מֵעַל נִהְנָה
 בְּמִקְצָתוֹ לֹא מֵעַל שְׂאִין בְּדְמֵי שְׁלָמִים מְעִילָהּ. הַפְּרִישׁ
 מַעוֹת וְאָמַר אֱלוֹהִים לְעוֹלָתִי וְאֱלוֹהִים לְחֲטָאתִי וְאֱלוֹהִים לְשְׁלָמִים
 וְנִתְעָרְבוּ מוֹעֲלִין בְּכָל מוֹעֲלִין בְּמִקְצָתוֹ. וְכִיצַד יַעֲשֶׂה.
 יִקַּח שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת וּמְחַלֵּל דְּמֵי חֲטָאת בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא
 עַל הַחֲטָאת. וְדְמֵי עוֹלָה עַל הָעוֹלָה. וְדְמֵי שְׁלָמִים עַל
 שְׁלָמִים:

הַרְמַב"ם ה'ל' נזירות פ"ט ה"ג

הַמְּפָרִישׁ מַעוֹת לְנִזְרוֹתוֹ וּמֵת טָאָם הָיוּ סְתוּמִין יִפְלוּ
 לְנִדְבָהּ. הָיוּ מְפָרְשִׁין. דְּמֵי עוֹלָה [יָבִיאוּ עוֹלָה]. דְּמֵי
 חֲטָאת יִלְכוּ לַיָּם הַמֶּלֶח. דְּמֵי שְׁלָמִים יָבִיאוּ שְׁלָמִים
 וְנִאֶכְלִין לְיוֹם אֶחָד וְאֵין טְעוּנִין לָחֵם:

הַרְמַב"ם ה'ל' נזירות פ"ט ה"י

הַפְּרִישָׁה מַעוֹת סְתוּמִין לְקַרְבָּנוֹתֶיהָ יִפְלוּ לְנִדְבָהּ. הָיוּ
 מְפָרְשִׁין דְּמֵי חֲטָאת יִלְכוּ לַיָּם הַמֶּלֶח. וְדְמֵי עוֹלָה יָבִיאוּ

ט. כסף משנה המפריש מעות לנזירות ומת וכו'. משנה פ"ג דמעילה (דף י"א):

עוֹלָה. וְדָמֵי שְׁלָמִים יָבוֹאוּ שְׁלָמִים וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד
וְאֵינָן טְעוּנִין לָחֶם:

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ד ה"ג

עיין לעיל עין משפט א.ב.ג.ד.

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ד ה"ד

אֶחָד מִמְּחֻיְבֵי קִינִין שֶׁהִפְרִישׁ מְעוֹת וְאָמַר אֱלוֹ לְחֻבַּתִּי
מוֹעֲלִין בְּכֶלֶן וּמוֹעֲלִין בְּמִקְצָתָן וְאִם מֵתוּ יִפְלוּ לְנִדְבָה
כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרָנוּ בְּנִזְרוֹת וּמוֹעֲלִין בְּהֶן:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"א

כָּל דָּמֵי שְׁחִיטַת הַקֹּדְשִׁים אֵין מוֹעֲלִין בּוֹ כִּיִּין לְפָנֵי כַּפָּרָה
בֵּין לְאַחַר כַּפָּרָה עַד שֶׁיֵּצֵא לְנַחַל קְדָרוֹן. יֵצֵא לְנַחַל
קְדָרוֹן מוֹעֲלִין בּוֹ מִפְּנֵי שֶׁהֵיא נִמְכָּר לְגִנוֹת וְדָמֵי הַקֹּדֶשׁ.
אֲבָל הַמְּקִיז דָּם לְבִהֶמַּת קֹדְשִׁים הֵרִי הוּא אֲסוּר בְּהִנְיָה

- י. כסף משנה ומ"ש אחד ממחוייבי קינין וכו' ומועלין במקצתן. מבואר דטעמא משום דליכא בהן שלמים אלא חטאת ועולה. ומ"ש ואם מתו יפלו לנדבה טעמא מפרש בפרק ד' דנזיר כמו שכתבתי בסמוך הלכה היא בנזיר ומסיק שם דהלכה היא בחייבי קינים נמי:
- כ. כסף משנה כל דמי שחיטת הקדשים אין מועלין בו. משנה בפ"ג דמעילה (דף י"א). ומ"ש בין לפני כפרה בין לאחר כפרה. שם בגמרא: כתב הראב"ד אותה מעילה אינה אלא מדרבנן והכי איתא ביומא עכ"ל. הוא בפ' הוציאו לו (דף נ"ט). ומ"ש יצא לנחל קדרון מועלין בו. שם במשנה. ומ"ש אבל המקיז דם לבהמת קדשים הרי הוא אסור בהנאה ומועלין בו. מימרא שם (דף י"ב) ואיתא בפרק אין עומדין (דף ל"א) והכריח שם הר"ר יונה דמועלין בו מן התורה. וכתב הרא"ש דאפילו בדם קדשים קלים דאע"ג דליכא בהו מעילה איכא בהו איסורא דאורייתא:

ומועלין בו. הואיל ואינה יכולה לחיות בלא דם הרי
הוא פגופה:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ט

הנסכים מועלין בהן משקדשו^ל. ירדו לשיתין אין
מועלין בהן. מים שמנסכים בחג הסכות כל זמן שהן
בכד של זהב אין נהנין בהן והנהנה לא מעל. נתנו אותן
בצלוחית מועלין בכלן. שהרי הן מכלל הנסכים:

דף יא :

עין משפט א

הרמב"ם הל' עבודת יום הכפורים פ"ח הב"ב

דחפו ונפל השעיר ולא מת. ירד אחריו וימיתנו בכל
דבר שממיתו. ואיברי שעיר זה מתרין בהנהיה^מ:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"ח ה"ה

כל בגד מבגדי כהנה ששעשו צואין אין מלבנין אותן
ואין מכבסין אותן אלא מניחן לפתילות ולובש חדשים.

ל. כסף משנה הנסכים מועלים בהם וכו'. משנה בפרק שלישי דמעילה (דף י"א). ומה שכתב
מים שמנסכים בחג הסוכות וכו'. גם זה משנה שם (דף י"ג). ומה שכתב מועלין בכולן.
שם אהא דתנן נתנן בצלוחית מועלין בהם אמר ר"ל אין מועלין אלא בג' לוגין ור' יוחנן
אמר מועלין בכולן וידוע דהלכה כר"י:

מ. כסף משנה ומ"ש ואיברי שעיר זה מותרים בהנאה. שם (דף ס"ז) פלוגתא דרב ושמואל
ואמר רבא מסתברא כמ"ד מותרים:

נ. כסף משנה כל בגד מבגדי כהונה וכו'. ברייתא בס"פ המזבח מקדש (דף פ"ח:) ופסק
כיש אומרים משום דאין עניות במקום עשירות. ומ"ש אלא מניחן לפתילות. במשנה פ'

וּבְגָדֵי כֹהֵן גָּדוֹל שָׁבְלוּ גוֹנְזִין אוֹתָן. וּבְגָדֵי לֶבֶן שְׁעוּבָד
 בָּהֶם בְּיוֹם הַצֹּמֵס אֵינּוּ עוֹבְדֵי בָהֶם פְּעַם שְׁנִיָּה לְעוֹלָם אֶלָּא
 נִגְנְזִין בַּמָּקוֹם שִׁפְשֵׁט אוֹתָם שֵׁם שְׁנַאֲמַר (ויקרא טז-כג)
 'וְהִנִּיחָם שֵׁם' וְהֵם אֲסוּרִין בְּהִנְאָה:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ב הי"ב

וּלְמַטָּה בְּרִצְפָּה בְּאוֹתוֹ הֶקְרָן הָיָה מְקוֹם אִמָּה עַל אִמָּה
 וְטַבְלָא שֶׁל שֵׁשׁ וְטַבְעֵת קְבוּעָה בָּהּ שָׁבוּ יוֹרְדִין לְשִׁיתִין
 וּמִנְקִין אוֹתוֹ:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעילה פ"ב הט"ז

דִּישׁוֹן הַמְזִבַּח הַפְּנִימִי וְדִישׁוֹן הַמְּנוֹרָה לֹא נִהְנִין וְלֹא
 מוֹעֲלִין:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעילה פ"ה ה"א

אֶחָד הַמְּקַדֵּישׁ לְבִדָּק הַבֵּית עֲדָר הָרְאוּי לְחַזֵּק הַבְּדָק כְּגוֹן
 אֶבֶן אוֹ קוֹרָה. אוֹ הַמְּקַדֵּישׁ לְבִדָּק הַבֵּית דְּבָר הָרְאוּי
 לְמַזְבֵּחַ כְּגוֹן כְּבָשִׂים וְתוֹרִים. אוֹ הַמְּקַדֵּישׁ לְמַזְבֵּחַ דְּבָר

החליל (נ"א:): ובגדי כהן גדול שבלו גונזין אותן: ובגדי לבן שעובד בהם ביום הצום וכו'. בפ' שני דיומא (דף כ"ד) ופרק קמא דכריתות (דף ו') ופרק ב"ש זבחים (דף מ"ו) והניחם שם מלמד שטעונין גניזה רבי דוסא אומר ראויים הם לכהן הדיוט ומה תלמוד לומר והניחם שם שלא ישתמש בהם יה"כ אחר ופסק כת"ק:

ס. כסף משנה ומ"ש דישון מזבח הפנימי ודישון המנורה לא נהנים ולא מועלים. משנה במעילה פרק שלישי:

ע. כסף משנה אחד המקדיש לבדק הבית וכו'. משנה בפרק ג' דמעילה (דף י"ג). וציר וחומץ שכתב רבינו. בת"כ פרשת ויקרא:

הָרְאוּי לְבַדֵּק הַבַּיִת כְּגוֹן אֲבָן וְקוֹרָה. אוּ הַמְקַדֵּשׁ לְזֶה וְלְזֶה דְבָרִים שְׂאִינָן רְאוּיִין לֹא לְזֶה וְלֹא לְזֶה כְּגוֹן הַמְקַדֵּשׁ תְּרַנְגוּלִין וְחֻמָּץ וְצִיר אוּ קֶרֶקַע אֲפֵלוּ הַקְּדִישׁ אֲשֶׁפָּה מְלֵאָה זָבֵל אוּ עֶפֶר אוּ אֶפֶר. מוּעֵלִין בְּכֻלָּן מִשְׁעָה שֶׁהִקְדָּשׁוּ עַד שֶׁיִּפְדוּ דְבָרִים הָרְאוּיִים לְהַפְדוֹת:

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב הט"ז

כָּל בְּהֵמַת קְדָשֵׁי קְדָשִׁים שֶׁהִיא בְּעֵלַת מוֹם פֶּיִן שֶׁקָּדַם מוֹם קָבוּעַ לְהַקְדָּשָׁה בֵּינָן שֶׁקָּדַם הַקְּדָשָׁה לְמוֹם קָבוּעַ וְאֲפֵלוּ הִתְּהַ מְחֻסָּר זְמַן מוּעֵלִין בָּהֶם מִשֶׁהִקְדָּשׁוּ עַד שֶׁיִּפְדוּ. אֲבָל תּוֹרִין שֶׁלֹּא הִגִּיעַ זְמַנָּן וּבְנֵי יוֹנָה שֶׁעָבַר זְמַנָּן וְהֵן קְדָשֵׁי מְזִבְחַ אֶף עַל פִּי שֶׁאֲסוּר לְהַנּוֹת בָּהֶן הַנְּהִיגָה לֹא מְעַל. הוֹאִיל וְאִינָן רְאוּיִין לְפַדְיוֹן הָרִי הֵם כַּחֲטָאוֹת הַמֵּתוֹת לְפִיכָף אֵין מוּעֵלִין בָּהֶן:

פ. כסף משנה כל בהמת קדשי קדשים שהיא בעלת מום וכו' הכי משמע בפ"ג דמעילה (דף י"ב). וכתב הר"י קורקוס ז"ל איכא למידק שכתב רבינו בפ"א שכל שקדם מום קבוע להקדשו אין אסור בגיזה ועבודה אלא מדבריהם ואמאי הא אסור מן התורה למעול בו, וי"ל דמיירי בשאינו נהנה מאותה גיזה ואותה עבודה א"נ שאין בה שוה פרוטה. ומ"ש אבל תורים שלא הגיע זמנם ובני יונה שעבר זמנם וכו'. משנה פ"ג דמעילה: